

BOIKOTTIA VASTAAN
(SOSIALIDEMOKRAATTISEN
PUBLISISTIN KIRJOITUKSISTA) 1

Kirjoitettu kesäkuun 26
(heinäkuun 9) pnä 1907

Julkaistu v. 1907 kirjasessa:
„Kolmannen Duuman boikotoinnista”,
Moskova
Allekirjoitus: N. Lenin

Julkaistaan kirjasen
tekstin mukaan

Hiljattain pidetty opettajain edustajakokous², jossa enemmistö oli sosialistivallankumouksellisten vaikutuksen alaisena, hyväksyi päätöslauselman III Duuman boikotoinnista eserräpuolueen huomattavan edustajan osallistuessa välittömästi päätöksen tekemiseen. Sosialidemokraattiopettajat ja VSDTP:n edustaja pidättyivät äänestyksestä pitäen välttämättömänä, että sellainen kysymys ratkaistaan puolueen edustajakokouksessa tai konferenssissa eikä puolueetomassa, ammatillis-poliittisessa liitossa.

Kysymys III Duuman boikotoinnista nousee täten näyttämölle vallankumouksellisen taktiikan päiväjärjestyksessä olevana kysymyksenä. Eserräpuolue, päätellen sen edustajan esiintymisestä mainitussa edustajakokouksessa, on tämän kysymyksen jo ratkaissut, vaikkakaan tämän puolueen virallisia päätöksiä enempää kuin eserräpiirien kirjallisia asiakirjojakaan meillä ei vielä ole. Sosialidemokraattien keskuudessa kysymys on asetettu ja sitä pohditaan.

Minkälaisilla perusteilla eserrät puolustavat päätöstään? Opettajain edustajakokouksen päätöslauselma puhuu tosiasiallisesti III Duuman täydellisestä kelvottomuudesta, kesäkuun 3 päivän valtiokaappauksen³ suorittaneen hallituksen taantumuksellisuudesta ja vastavallankumouksellisuudesta, uuden vaalilain tilanherramaisesta luonteesta j.n.e., j.n.e.*. Argumentointi on rakennettu siten, ikään

* Tässä on tuon päätöslauselman teksti: „Ottuen huomioon: 1) että uusi vaalilaki, jonka perustalla III Valtakunnanduuma kutsutaan koolle, riittää työtätekeville joukoilta senkin vaatimattoman osittaisen äänioikeuden, joka heillä tähän saakka on ollut ja jonka hankkiminen on tullut heille niin kalliiksi; 2) että tuo laki on kansan tahdon ilmeistä ja karkeaa väärennystä väestön taantumussuimpain ja etuoikeutettujen kerrosten hyödyksi; 3) että valitsemismenetelmänsä

kuin III Duuman ultrataantumuksellisuudesta johtuisi itseltään boikotin kaltaisen taistelukeinon tai boikottitunnuksen välttämättömyys ja luonnollisuus. Tuollaisen järkeilyn kelpaamattomuus pistää jokaisen sosialidemokraatin silmään, sillä siitä puuttuu kokonaan boikotin soveltuvaisuuden historiallisten ehtojen erittely. Marxilaisuuden kannattajana ja siihen nojautuen sosialidemokraatti ei johda boikottia jonkun laitoksen taantumuksellisuuden asteesta, vaan niiden erikoisten taisteluehtojen olemassaolosta, joiden vallitessa voidaan soveltaa, kuten nyt Venäjänkin vallankumouksen kokemus on jo osoittanut, omalaatuista keinoa, jota nimitetään boikotiksi. Henkilöstä, joka alkaa puhua boikotista ottamatta huomioon vallankumouksemme kaksivuotista kokemusta, syventymättä mietiskelemään tuota kokemusta, sellaisesta henkilöstä on sanottava, että hän on paljon unohtanut eikä mitään oppinut. Ja boikottia koskevan kysymyksen tarkastelun me aloitammekin nimenomaan erityyppisestä analysoida tuo kokemus.

I

Vallankumouksemme antama huomattavin kokemus boikotin soveltamisessa oli epäilemättä Bulyginin Duuman⁴ boikotointi. Sitä paitsi tuo boikotti päättyi mitä täydellisimpään ja mitä välittömimpään menestykseen. Siksi ensimmäisenä tehtävänä tulee olla Bulyginin Duuman boikotoinnin historiallisten ehtojen erittely.

Tätä kysymystä tarkasteltaessa nousee etualalle heti kaksi seikkaa. Ensinnäkin Bulyginin Duuman boikotointi oli taistelua sitä vastaan, ettei vallankumouksemme siirtyisi (vaikka väliaikaisesti) monarkistisen perustuslain polulle. Toiseksi tuo boikotointi tapahtui mitä laajimman, yleisimmän, voimakkaimman ja nopeimman vallankumouksellisen nousun oloissa.

Pysähtykäämme tarkastelemaan ensimmäistä seikkaa. Kaikkinaisen boikotti on taistelua kyseisen laitoksen

ja kokoonpanonsa puolesta kolmas Duma on oleva taantumuksellisen kaappauksen tulos; 4) että hallitus käyttää kansanjoukkojen osallistumista Duuman vaaleihin antaakseen tälle osallistumiselle sen merkityksen, että kansa muka hyväksyy valtiokaappauksen,—opettajain ja kansanvalistuksen toimihenkilöiden yleisvenäläisen liiton IV edustajakokous päättää: 1) kieltäytyä olemasta minkäänlaisessa yhteydessä kolmanteen Duumaan ja sen elimiin; 2) olla järjestönä osallistumatta enempää välittömästi kuin väliillisestikään vaaleihin; 3) levittää järjestönä sitä käsitystä kolmannelle Valtakunnanduumasta ja sen vaaleista, joka on ilmaistu tässä päätöslauselmassa”.

syntymistä eli, puhuen vähän laajemmassa mielessä, realisoimista vastaan eikä taistelua sen pohjalla. Sen vuoksi se, joka Plehanovin ja monien muiden menshevikkien lailla taisteli boikottia vastaan sellaisilla yleisillä järkeilyillä, että marxilaisen on käytettävä hyväkseen edustuslaitoksia, ilmaisi siten vain naurettavaa doktrinäärisyyttä. Sillä tavalla järkeileminen merkitsi kiistakysymyksen olemuksen kiertämistä kiistattomien totuuksien märehimisellä. Kiistatonta on, että marxilaisen on käytettävä hyväkseen edustuslaitoksia. Johtuuko siitä, ettei marxilainen saa visseissä oloissa puoltaa taistelua, jota käydään kyseisen laitoksen toteuttamista vastaan eikä tuon laitoksen pohjalla? Ei, ei johdu, sillä tuo yleinen järkeily koskee vain niitä tapauksia, jolloin taistelu tuollaisen laitoksen syntymistä vastaan ei ole paikallaan. Boikottikysymyksen kiistanalaisuus onkin juuri siinä, onko taistelu itse tuollaisten laitosten syntymistä vastaan paikallaan. *Omilla* boikotinvastaisilla perusteluillaan Plehanov ja kumpp. ilmaisivat, etteivät he ymmärrä itse kysymyksen asettelua.

Edelleen. Kun kaikkinaisen boikotti on taistelua kyseisen laitoksen toteuttamista vastaan eikä kyseisen laitoksen perustalla, niin Bulyginin Duman boikotointi oli sen lisäksi taistelua koko monarkistis-perustuslaillista tyyppiä olevien laitosten systeemin toteuttamista vastaan. Vuosi 1905 osoitti silmännähtävästi, että silloin oli mahdollista välitön joukkotaistelu yleislakkojen (lakkoliike tammikuun 9 päivän jälkeen) ja sotilaskapinoiden („Potjomkin”) muodossa. Joukkojen välitön vallankumoustaistelu oli siis tosiasia. Tosiasia oli toisaalta myöskin elokuun 6 päivän laki, jolla liike yritettiin siirtää vallankumoukselliselta (sanan välittömimmässä ja tarkimmassa mielessä) tieltä monarkistisen perustuslain tielle. Objektiivisesti oli väistämätöntä taistelu kummankin tien välillä: joukkojen välittömän vallankumoustaistelun tien ja monarkistisen perustuslain tien välillä. Edessä oli niin sanoaksemme vallankumouksen lähimmän kehityksen *tien valinta*, eikä tätä valintaa tietenkään ratkaissut joidenkin ryhmien tahto, vaan vallankumouksellisten ja vastavallankumouksellisten luokkien voima. Voima taas voitiin mitata ja kokeilla vain taistelussa. Bulyginin Duman boikotoinnin tunnus olikin välittömän vallankumouksellisen taistelun *tien* puolesta

perustuslaillis-monarkistista tietä vastaan käytävän taistelun tunnus. Viimeksi mainitulla tielläkin oli taistelu tietysti mahdollinen eikä vain mahdollinen, vaan myös kiertämätön. Monarkistisenkin perustuslain pohjalla on vallankumouksen jatkaminen ja sen uuden nousun valmisteleminen mahdollista; monarkistisenkin perustuslain pohjalla on mahdollista ja välttämätöntä vallankumouksellisen sosialidemokratian taistelu,— tämä aakkostotuus, jota Axelrod ja Plehanov v. 1905 niin ahkerasti ja niin sopimattomaan aikaan todistelivat, jää totuudeksi. Mutta historian asettama kysymys ei ollut silloin se: Axelrod tai Plehanov eivät järkeilleet „oikeasta aiheesta” eli toisin sanoen he vaihtoivat kysymyksen, jonka historia oli asettanut taistelevien voimien ratkaistavaksi, kysymykseen, joka oli otettu saksalaisen sosialidemokraattisen oppikirjan viimeisestä painoksesta. Edessä oli historiallisesti kiertämättömänä *taistelun tien valinnasta* lähitulevaisuuden *taistelua varten*. Kutsuuko Venäjän ensimmäisen edustuslaitoksen koolle vanha valta ja siirtää siten vallankumouksen vissiksi ajaksi (mahdollisesti hyvin lyhyeksi, mahdollisesti verrattain pitkäksi ajaksi) monarkistisen perustuslain tielle vai pyyhkäisekö kansa välittömällä rynnistyksellä pois vanhan vallan — tai ainakin: horjuttaako kansa sitä —, riistää siltä mahdollisuuden siirtää vallankumous monarkistisen perustuslain tielle ja turvaa (samoin pitemmäksi tai lyhyemmäksi ajaksi) tien joukkojen välittömästi vallankumoukselliselle taistelulle? Juuri sellainen kysymys, jota Axelrod ja Plehanov eivät aikoinaan huomanneet, nousi historiallisesti vuoden 1905 syksyllä Venäjän vallankumouksellisten luokkien ratkaistavaksi. Sosialidemokratian harjoittama aktiivisen boikotin julistaminen olikin tämän kysymyksen asettelun muotona, muotona, jossa proletariaatin puolue tietoisesti asetti tämän kysymyksen, tunnuksena taistelussa *tien valinnasta taistelua varten*.

Aktiivisen boikotin julistajat, bolshevikit, käsittivät oikei historian objektiivisesti asettaman kysymyksen. Vuoden 1905 loka—joulukuun taistelu oli todella taistelua tien valinnasta taistelua varten. Tätä taistelua käytiin vaihtelevalla menestyksellä: ensi alussa pääsi voitolle vallankumouksellinen kansa, se riisti vanhalta vallalta mahdollisuuden siirtää vallankumous heti monarkistisen perustuslain raiteille, loi poliisimais-liberaalista tyyppiä olevien edustus-

laitosten tilalle puhtaasti vallankumouksellistyyppiset *edustuslaitokset*, työväen edustajain Neuvostot j.n.e. Loka—jouluukuun kausi oli maksimaalisen vapauden kautta, se oli joukkojen maksimaalista omatoimisuutta, maksimaalisen laajaa ja nopeaa työväenliikettä maaperällä, jonka kansan rynnistys oli puhdistanut monarkistis-perustuslaillisista laitoksista, laeista ja pidäkkeistä, „valtavälin” maaperällä, jolloin vanha valta oli jo herpautettu, mutta uusi kansan vallankumouksellinen valta (työväen, talonpoikain ja sotilaiden edustajain Neuvostot y.m.) *ei ollut vielä* riittävän voimakas vaihtakseen täydellisesti vanhan vallan. Jouluukuun taistelu ratkaisi kysymyksen toiseen suuntaan: vanha valta voitti lyöden takaisin kansan rynnistyneen ja säilyttäen asemat käsissään. Mutta on itsestään selvää, ettei tuota voittoa silloin vielä voitu pitää ratkaisevana voittona. Vuoden 1905 joulukuun kapina jatkui vuoden 1906 kesän monilukuisten erillisten ja osittaisten sotilaskapinoiden ja lakkojen muodossa. Tunnus Witten Duuman⁵ boikotoinnista oli taistelutunnus noiden kapinoiden keskittämiseksi ja yleistämiseksi.

Siis ensimmäinen johtopäätös Venäjän vallankumouksen kokemuksen tarkastelusta Bulyginin Duuman boikotoinnin alalla on se, että historia oli asettanut päiväjärjestykseen boikotin objektiiviseksi perustaksi lähimmän kehitystien muodosta käytävän taistelun, taistelun siitä, kenen käsiin, vanhan vallan käsiin vaiko uuden, oma-aloitteisesti syntyneen kansanvallan käsiin joutuu Venäjän ensimmäisen edustuskokouksen koollekutsuminen, taistelun välittömästi vallankumouksellisesta tiestä tai (vissiksi ajaksi) monarkistisen perustuslain tiestä.

Tähän liittyy kysymys, joka nousee usein kirjallisuudessa ja aina tätä aihetta käsiteltäessä, kysymys boikottitunnuksen yksinkertaisuudesta, selvyydestä ja „suoraviivaisuudesta”, ja myös kysymys suorasta ja mutkittlevasta kehitystiestä. Vanhan vallan välitön kukistaminen tai pahimmassa tapauksessa sen herpauttaminen ja voimattomaksi saattaminen, uusien valtaelinten välitön luominen kansan toimesta,— kaikki se on epäilemättä *suorin* tie, kansalle edullisin tie, mutta se vaatii myös suurinta voimaa. Valtavan ylivoiman ehdolla voidaan voitto saavuttaa suoralla rintamarynnäkölläkin. Ellei voimia ole riittävästi, voidaan tarvita myös kiertoteitä, odottamista, mutkia,

perääntymistä j.n.e., y.m.s. Monarkistisen perustuslain tie ei tietenkään vielä lainkaan sulje pois vallankumousta, jonka aineksia tämä tie *myös* valmistee ja kehittää välillisesti, mutta tämä tie on pitempi, mutkikkaampi.

Menshevikkien koko kirjallisuudessa, erikoisesti vuoden 1905 (lokakuuhun asti) kirjallisuudessa, on punaisena lankana bolshevikkien syyttäminen „suoraviivaisuudesta”, ylösrakentavat opetukset heille siitä, että on otettava huomioon mutkittleva tie, jota historia kulkee. Menshevikkien kirjallisuuden tämä piirre on myös näytteenä sellaisista järkeilyistä, että hevoset syövät kuroja ja että Volga laskee Kaspianmereen,— järkeilyistä, jotka märehimällä kiistatonta sotkevat sen olemusta, mikä on kiistanalaista. Että historian kulku käy tavallisesti mutkittlevaa tietä ja että marxilaisen on kyettävä ottamaan huomioon historian mitä sekavimmat ja kummallisimmat mutkat, se on kiistatonta. Mutta tuolla kiistattomalla märepalalla ei ole mitään yhteyttä kysymykseen, mitä marxilaisen tulee tehdä, kun tuo samainen historia asettaa taistelevien voimien ratkaistavaksi kysymyksen suoran tai mutkittlevan tien valitsemisesta. Kun sellaisina ajankohtina ja sellaisina kausina, jolloin näin tapahtuu, asia kuitataan järkeilyillä historian tavanomaisesta mutkittelusta, niin se merkitsee nimenomaan koteloihmiseksi muuttumista ja syventymistä sen totuuden tarkastelemiseen, että hevoset syövät kuroja. Ja vallankumoukselliset kaudet ovat pääasiallisesti juuri sellaisia historiankausia, jolloin taistelevien yhteiskunnallisten voimien yhteenotto ratkaisee suhteellisen lyhyenä aikana kysymyksen, suoran vaiko mutkittlevan kehitystien valitsee maa suhteellisesti hyvin pitkäksi ajaksi. Mutkittlevan tien huomioonottamisen välttämättömyys ei lainkaan kumoa sitä, että marxilaisten on osattava selittää joukoille joukkojen historian ratkaisevina hetkinä suoran tien paremmuus, osattava auttaa joukkoja taistelussa suoran tien valinnan puolesta, antaa sellaisen taistelun tunnuksia ja niin edelleen. Ja vain toivottomat poroporvarit ja aivan tylsät pedantit saattaisivat niiden ratkaisevien historiallisten taistelujen *päättymisen jälkeen*, jotka ovat määränneet mutkittlevan tien suoran asemesta, hihittää niille, jotka ovat loppuun asti taistelleet suoran tien puolesta. Se olisi saman tapaista kuin Treitschken kaltaisten saksalaisten

kruunun- ja poliisimieshistorioitsijoiden hihitys vallankumouksellisille tunnuksille ja Marxin vallankumoukselliselle suorasukaisuudelle vuonna 1848.

Marxilaisuuden suhtautuminen historian mutkittelevaan tiehen on asian olemuksen kannalta samankaltaista kuin sen suhtautuminen kompromisseihin. Historian jokainen mutkittileva käänös on kompromissi, kompromissi uuden täydelliseen kieltämiseen enää riittämättömän voimakkaan vanhan ja vanhan täydelliseen kukistamiseen vielä riittämättömän voimakkaan uuden välillä. Marxilaisuus ei kieltäydy kompromisseista, marxilaisuus katsoo niiden käyttämisen välttämättömäksi, mutta tämä ei lainkaan sulje pois sitä, etteikö elävänä ja toimivana historiallisena voimana marxilaisuus taistelisi koko tarmollaan kompromisseja vastaan. Ken ei kykene selvittämään itselleen tätä näennäistä ristiriitaa, hän ei tunne marxilaisuuden aakkosia.

Engels ilmaisi kerran, nimittäin Kommuunin blanquilai-pakolaisten manifestista kirjoittamassaan artikkelissa (1874)*, marxilaisuuden suhtautumisen kompromisseihin erittäin havainnollisesti, selvästi ja lyhyesti. Blanquilauset, Kommuunin pakolaiset, kirjoittivat manifestissaan, että he eivät salli minkäänlaisia kompromisseja. Engels teki pilaa tuosta manifestista. Kysymys ei ole siitä, sanoi hän, että kieltäydytään niiden kompromissien käyttämisestä, *joihin olosuhteet meidät saattavat* (tai joihin olosuhteet meidät pakoittavat: minun on pyydetävä lukijoilta anteeksi, että olen pakoitettu siteeraamaan muistista, koska minulla ei ole mahdollisuutta tehdä sitä tekstistä). Kysymys on siitä, että käsitetään selvästi proletariaatin todelliset vallankumoukselliset päämäärät ja osataan pyrkiä niihin kaikkien ja kaikenlaisten olosuhteiden, mutkien ja kompromissien kautta⁶.

Vain tältä näkökannalta voidaan arvostaa boikotin yksinkertaisuutta, suoruutta ja selvyyttä joukkoihin vetoavana tunnuksena. Kaikki tämän tunnuksen mainitut ominaisuudet eivät ole hyviä sellaisenaan, vaan ainoastaan sikäli, mikäli siinä objektiivisessa tilanteessa, jossa tätä tunnusta käytetään, on olemassa edellytykset taistelulle

* Tämä artikkeli on otettu saksalaiseen kokoelmaan „Internationales aus dem „Volksstaat““ („Kansainvälisiä aiheita „Kansan Valtiosta““). Toim.). Venäjännös: „Artikkeleja „Volksstaat“ista““, kustannusl. „Znanija“.

suoran tai mutkittelevan kehitystien valitsemiseksi. Bulyginin Duuman kaudella tämä tunnus ei ollut työväenpuolueen oikea ja ainoa vallankumouksellinen tunnus siksi, että se oli yksinkertaisin, suorin ja selvin, vaan siksi, että historialliset olosuhteet asettivat silloin työväenpuolueelle tehtävän osallistua taisteluun yksinkertaisesta ja suorasta vallankumouksellisesta tiestä monarkistisen perustuslain mutkittelevaa tietä vastaan.

Herää kysymys, missä on sen kriteeri, että silloin nuo erikoiset historialliset olosuhteet olivat olemassa? Missä on sen objektiivisen asiointilan erikoisuuden perustunnusmerkki, joka ei tehnyt yksinkertaista, suoraa ja selvää tunnusta fraasiksi, vaan ainoaksi todellista taistelua vastaavaksi tunnukseksi? Tämän kysymyksen tarkastelemiseen nyt siirrymmekin.

II

Kun luodaan silmäys taaksepäin, jo päättyneeseen taisteluun (päättäneeseen ainakin sen suoranaisessa ja välittömässä muodossa), niin ei tietenkään ole mitään sen helppoa, kuin tehdä yleinen yhteenveto kauden erilaisista, toistensa kanssa ristiriitaisista tunnusmerkeistä ja symptomeista. Taistelun lopputulos ratkaisee kaikki kerralla ja poistaa hyvin yksinkertaisesti kaikki epäilykset. Mutta meidän on nyt määriteltävä ilmiön sellaiset tunnusmerkit, jotka voisivat auttaa pääsemään selville asiointilasta *ennen* taistelua, sillä me haluamme soveltaa historiallisen kokemuksen opetuksia III Duumaan. Ylempänä jo mainitsimme, että boikotin menestyksen ehtona v. 1905 oli mitä laajin, yleisin, voimakkain ja nopein vallankumouksellinen nousu. Nyt on tarkasteltava ensinnäkin, missä yhteydessä toisiinsa ovat taistelun erittäin voimakas nousu ja boikotti, ja toiseksi, minkälaisia ovat erittäin voimakkaan nousun luonteenomaiset piirteet ja tunnusmerkit.

Boikotti, kuten jo sanoimme, on taistelua kyseisen laitoksen syntymistä vastaan eikä tuon laitoksen perustalla. Jokainen kyseinen laitos voi saada alkunsa vain jo olemassaolevasta vallasta, s.o. vanhasta vallasta. Boikotti on siis sellainen taistelukeino, joka on välittömästi suunnattu vanhan vallan kukistamiseen tai, pahimmassa tapauksessa, s.o. rynnistyksen ollessa riittämätön kukistamista

varten,— sen heikentämiseen siinä määrin, ettei se voisi turvata tuon laitoksen luomista, ei voisi toteuttaa sitä käytännössä *. Boikotti vaatii siis menestyäkseen välitöntä taistelua vanhaa valtaa vastaan, kapinaa sitä vastaan ja joukkoluontoista tottelemattomuutta sille monissa tapauksissa (sellainen joukkoluontoinen tottelemattomuus on eräs niistä ehdoista, jotka valmistelevat kapinaa). Boikotti on kieltäytymistä vanhan vallan tunnustamisesta ja tietenkin kieltäytymistä teoissa eikä sanoissa, s.o. kieltäytymistä, joka ei ilmene ainoastaan huudahduksina tai järjestöjen tunnuksina, vaan *kansanjoukkojen* vissinä liikkeenä, kansanjoukkojen, jotka rikkovat järjestelmällisesti vanhan vallan lakeja, luovat järjestelmällisesti uusia, lainvastaisia, mutta tosiasiallisesti olemassaolevia laitoksia j.n.e., j.n.e. Boikotin yhteys laajaan vallankumoukselliseen nousuun on näin ollen ilmeistä: boikotti on mitä päättäväisin taistelukeino, joka ei hylkää kyseisen laitoksen organisaatiomuotoja, vaan itse sen olemassaolon. Boikotti on suoranaisen sodan julistamista vanhalle vallalle, suoranaista rynnäkköä sitä vastaan. Ilman laajaa vallankumouksellista nousua, ilman joukkoluontoista kuohuntaa, joka ylittää kaikkialla niin sanoaksemme vanhan legaalisuuden puitteet, ei boikotin menestyksestä voi olla puhettakaan.

Siirtyessämme tarkastelemaan kysymystä vuoden 1905 syksyllä tapahtuneen nousun luonteesta ja tunnusmerkeistä havaitsemme helposti, että silloin oli käynnissä järjestelmällisesti rynnäköivän ja vihollista ahdistavan vallankumouksen joukkoluontoinen ja herkeämätön *hyökkäys*. Rankaisutoimenpiteet eivät laimentaneet, vaan laajensivat liikettä. Tammikuun 9 päivää seurasi valtava lakkooalto, barrikadit Lodzissa, „Potjomkinin” kapina. Lehdistön alalla, liittojen alalla, opiskelun alalla, kaikkialla rikottiin vanhan vallan säätämiä legaalisuuspuitteita, rikottiin järjestelmällisesti eivätkä niitä rikkoneet yksistään vain „vallankumoukselliset”, vaan myöskin tavalliset asukkaat, sillä vanha valta oli todella heikontunut, se oli todella

---

* Tekstissä on kaikkialla puhe aktiivisesta boikotista, t.s. siitä, ettei jätetä yksinkertaisesti syrjään vanhan vallan toimenpiteistä, vaan rynnistetään tuota valtaa vastaan. Lukijojolle, jotka eivät tunne sosialidemokraattista kirjallisuutta Bulyginin Duuman boikotoinnin kaudeita tulee muistuttaa, että sosialidemokraatit puhuivat silloin suoraan *aktiivisesta* boikotista asettaen sen päättäväisesti passiivisen boikotin vastakohtaksi, jopa enemmänkin: sitoen aktiivisen boikotin rohkeasti aseelliseen kapinaan.

päästämässä ohjaksia raihnaantuvista käsistään. Erittäin selväpiirteisenä ja varmana (vallankumouksellisten järjestöjen näkökannalta) osoituksena nousun voimasta oli se, että vallankumouksellisten tunnuksia ei ainoastaan otettu vastaan, vaan ne *jäivät* suorastaan *jälkeen* elämästä. Sekä tammikuun 9 päivä, joukkolakot sen jälkeen että „Potjomkin”, — kaikki nuo ilmiöt menivät vallankumouksellisten esittämien välittömien kehotuskutsujen edelle. Sellaista vallankumouksellisten esittämää *kehotuskutsua*, johon joukot olisivat suhtaantuneet passiivisesti, vaieten, kieltäytymällä taistelusta, *ei vuonna 1905 ollut*. Sellaisessa tilanteessa boikotti oli sähköistyneen ilmapiirin luonnollisena *täydennyksenä*. Tämä tunnus ei silloin mitään „keksiskelilyt”, se vain formuloi tarkasti ja oikein nousun, joka yhä vain edistyi ja kehittyi suoranaisesti rynnäköksi. „Keksiskelijän” asemassa olivat päinvastoin menshevikkimme, jotka vallankumouksellisesta noususta syrjäytyen viehättyivät niihin tyhjiin lupauksiin, joita tsaari oli antanut manifestin tai elokuun 6 päivän lain muodossa, ja ottivat *luvatun* perustuslaillis-monarkistisille raiteille kääntymisen täydestä. Menshevikit (ja Parvus) eivät perustaneet silloin taktiikkaansa mitä laajimman, voimakkaimman ja nopeimman vallankumouksellisen nousun tosiasiaan, vaan tsaarin lupaukseen tehdä perustuslaillis-monarkistinen käänne! Ei ole ihme, että tuollainen taktiikka osoittautui naurettavaksi ja viheliäiseksi opportunistiksi. Ei ole ihme, että menshevikkien kaikissa boikottia koskevissa järkeilyissä jätetään nyt visusti pois Bulyginin Duuman boikotoinnin analyysi, s.o. vallankumouksen suurimman boikottikokemuksen analyysi. Mutta ei riitä, että tunnustetaan tämä menshevikkien vallankumoustaktiikassa tekemä ehkä suurin virhe. On käsitettävä selvästi, että tuon virheen lähteenä oli se, ettei käsitetty *objektiivista* asiaintilaa, joka teki vallankumouksellisesta noususta todellisuuden, mutta perustuslaillis-monarkistisesta käänteestä tyhjän poliisilupauksen. Menshevikit eivät olleet väärässä siksi, että he suhtautuivat kysymykseen ilman mielialan subjektiivista vallankumouksellisuutta, vaan siksi, että nuo murhevallankumoukselliset jäivät aatteissaan jälkeen tilanteesta, joka oli objektiivisesti vallankumouksellinen. Nuo menshevikkien virheen kummatkin syyt voidaan helposti sekoittaa toisiinsa, mutta marxilaisille niiden sekoittaminen on sallimatonta.

III

Boikotin yhteyttä Venäjän vallankumouksen tietyn kauden historiallisiin erikoisoihin on tarkasteltava vielä eräältä puolelta. Minkälainen poliittinen sisältö oli sosialidemokraattien boikottikampanjalla vuoden 1905 syksyllä ja vuoden 1906 keväällä? Tuon kampanjan sisältönä ei tietenkään ollut boikotti-sanan kertaileminen tai kehoitus olla osallistumatta vaaleihin. Tuo sisältö ei rajoittunut myöskään kehotuksiin nousta suoranaiseen rynnäkköön, joka ei ota huomioon itsevaltiuden ehdottamia kierto- ja mutkittelu-teitä. Sitä paitsi ei mainitun teeman rinnalla, vaan pikemminkin koko boikottiagitaation keskiönä oli *taistelu perustuslaillisia illuusioita vastaan*. Tämä taistelu oli todella boikotin elävänä sieluna. Muistutelkaa boikotistien puheita ja heidän koko agitaatiotaan, luokaa silmäys boikotistien tärkeimpiin päätöslauseelmiin, ja te tulette vakuuttuneiksi tällaisen väitteen oikeellisuudesta.

Menshevikit eivät ole milloinkaan kyenneet käsittämään boikotin tätä puolta. Heistä on aina näyttänyt, että perustuslaillisuuden syntymisen kaudella taistelu perustuslaillisia illuusioita vastaan on järjettömyyttä, mielettömyyttä, „anarkismia”. Myös Tukholman edustajakokouksessa⁷ pidetyissä puheissa, erikoisesti — muistaakseni — Plehanovin puheissa, tuo menshevikkien katsantokanta on selvästi ilmaistu, menshevikkien kirjallisuudesta puhumattakaan.

Ensi silmäykseltä menshevikkien asenne tässä kysymyksessä saattaa todellakin näyttää yhtä kiistattomalta kuin sellaisen henkilön asenne, joka omahyväisenä opettaa lähimmäisilleen, että hevoset syövät kaurjoja. Julistaa perustuslaillisuuden syntymisen kaudella taistelua perustuslaillisia illuusioita vastaan! Eikö se sitten ole anarkismia? Eikö se ole tolkuttomuutta?

Kysymyksen mataloittaminen, mikä tehdään tuollaisten järkeilyjen yhteydessä moitteettomalta näyttävällä vetoamisella terveeseen järkeen, perustuu siihen, että Venäjän vallankumouksen erikoinen kausi sivuutetaan vaieten, *unohdetaan Bulyginin Duuman boikotointi* ja vallankumouksemme kulkeman tien konkreettisten asteiden tilalle otetaan yleinen käsite koko vallankumouksestamme, sen menneisyydestä ja tulevaisuudesta, vallankumouksena, joka synnyttää perustuslaillisuuden. Se on näyte dialektisen

materialismin metodin rikkomisesta sellaisten henkilöiden taholta, jotka Plehanovin lailla ovat suurimmalla paatoksella tuosta metodista puhuneet.

Niin, porvarillinen vallankumouksemme kokonaisuudessaan, kuten kaikki porvarilliset vallankumoukset, on loppujen lopuksi perustuslaillisen järjestelmän luomista eikä mitään muuta. Se on tosi. Se on hyödyllinen totuus tämän taikka tuon porvarillis-demokraattisen ohjelman, teorian, taktiikan j.n.e. quasi-sosialististen allure'ien paljastamiseksi. Mutta kykenettekö te käyttämään hyväksi tätä totuutta kysymyksessä, *minkälaiseen* perustuslaillisuuteen työväenpuolueen on maa vietävä porvarillisen vallankumouksen kaudella? kysymyksessä, *nimenomaan miten* työväenpuolueen on taisteltava määrätynlaisen (ja nimenomaan tasavaltalaisen) perustuslaillisuuden puolesta vallankumouksen visseinä kausina? Ette. Axelrodia ja Plehanovia miellyttävä totuus valistaa teitä näissä kysymyksissä yhtä vähän kuin se totuus, että hevoset syövät kuroja, antaa varmuutta sopivan hevosen valitsemiseksi ja taitoa sillä ajamiseen.

Perustuslaillisia illuusioita vastaan käytävän taistelun, sanoivat bolshevikit vuonna 1905 ja vuoden 1906 alussa, täytyy tulla ajankohdan tunnukseksi, sillä juuri tänä kautena asiain objektiivinen tila asettaa taistelevien yhteiskunnallisten voimien ratkaistavaksi sen kysymyksen, pääseekö lähikaudeksi voitolle välittömän vallankumouksellisen taistelun ja välittömästi vallankumouksen luomien edustuslaitosten suora tie täydellisen demokratismin pohjalla vai monarkistisen perustuslain ja „Duman” tyyppisten poliisi-„perustuslaillisten” (lainausmerkeissä!) laitosten kiertotie, mutkitteleva tie.

Nostiko tämän kysymyksen esiin todellakin asiain objektiivinen tila vai „keksivätkö” sen bolshevikit teoreettisessa riidanhalussaan? Tähän kysymykseen on nyt jo antanut vastauksen Venäjän vallankumouksen historia.

Vuoden 1905 lokakuun taistelu olikin taistelua sitä vastaan, ettei vallankumous kääntyisi monarkistisen perustuslain raiteille. Loka—joulukuun kausi olikin kautta, jolloin erotukseksi dubasovilaisen ja stolypinilaisen⁸ perustuslain valheperustuslaillisuudesta toteutettiin proletaarista, todella demokraattista, laajaa, rohkeata, vapaata ja todella kansan tahtoa ilmaisevaa perustuslaillisuutta. Vallankumoukselli-

nen taistelu, jota käytiin todella demokraattisen perustuslaillisuuden nimessä (s.o. sellaisen, joka on olemassa vanhasta vallasta ja kaikista siihen liittyvistä iljettävyyksistä täydellisesti puhdistetulla maaperällä), vaati mitä päättäväisimmin vastustamaan sitä, että kansaa houkutellaan poliisi-monarkistisella perustuslailla. Juuri tätä yksinkertaista asiaa eivät boikotin sosialidemokraattiset vastustajat voineet mitenkään käsittää.

Venäjän vallankumouksen kehityksen kaksi kautta ovat nykyään nähtävissämme mitä täydellisimmällä selvyydellä. Nousun kausi (vuosi 1905) ja laskun kausi (vuodet 1906—1907). Oli kausi, jolloin kansan omatoimisuus, kaikkien väestöluokkien vapaat ja laajat järjestöt kukoistivat maksimaalisesti, jolloin vallitsi lehdistön maksimaalinen vapaus, jolloin kansa syrji maksimaalisesti vanhaa valtaa, sen laitoksia ja käskyjä, ja kaikki tämä oli olemassa ilman minkäänlaista byrokraattisesti hyväksytyä ja virallisissa säännöissä tai asetuksissa ilmaistua perustuslaillisuutta. Ja sitten kansan omatoimisuuden, järjestyneisyyden, lehdistön vapauden j.n.e. heikoimman kehityksen ja jatkuvan laskun kausi, kun oli olemassa Dubasovien ja Stolypinien kyhäämä, Dubasovien ja Stolypinien hyväksymä ja Dubasovien ja Stolypinien suojelema, herra armahtakoon, „perustuslaki”.

Nykyään, jolloin *takaisinpäin* niin hyvin, helposti ja selvästi kaikki näkyy, ei löydy luultavasti ainoatakaan pedanttia, joka ryhtyisi kieltämään sitä, että proletariaatin vallankumouksellinen taistelu tapaustenkulun perustuslaillis-monarkistisille raiteille kääntämistä vastaan oli lainmukaista ja välttämätöntä, että taistelu perustuslaillisia illuusioita vastaan oli lainmukaista ja välttämätöntä.

Nykyään ei varmaankaan löydy ainoatakaan vähänkään pätevää historioitsijaa, joka ei jakaisi Venäjän vallankumouksen kulkua vuodesta 1905 vuoden 1907 syksyyn juuri näiksi kahdeksi kaudeksi: „perustuslaillisvastaisen” (jos minun sallitaan näin sanoa) nousun kaudeksi ja „perustuslaillisen” laskun kaudeksi; kaudeksi, jolloin kansa valtasi ja toteutti vapauden ilman poliisi- (monarkistista) perustuslaillisuutta, ja kaudeksi, jolloin kansan vapautta ahdistettiin ja tukahdutettiin monarkistisen „perustuslain” avulla.

Nykyään on perustuslaillisten illuusioiden kausi, ensimmäisen ja toisen Duuman kausi, piirtynyt täysin selväksi eikä nyt ole enää vaikeaa käsittää sitä merkitystä, mikä vallankumouksellisten sosialidemokraattien *silloisella* taistelulla perustuslaillisia illuusioita vastaan oli. Mutta *silloin*, vuonna 1905 ja vuoden 1906 alussa, sitä eivät ymmärtäneet liberaalit porvarillisessa leirissä enempää kuin menshevikitkään proletaarisessa leirissä.

Ja I ja II Duuman kausi oli kaikessa mielessä ja joka suhteessa perustuslaillisten illuusioiden kautta. Juhlallista lupausta: „mikään laki ei astu voimaan ilman Valtakunnanduuman hyväksymistä” — ei tuona kautena rikottu. Siis perustuslaki oli paperilla olemassa ja liikutti herkeämättä kaikkien venäläisten kadettien⁹ orjanmieltä. Sekä Dubasov että Stolypin kokeilivat tuona kautena Venäjän perustuslakia käytännössä, mittailivat ja koettelivat sitä pyrkien mukauttamaan ja sopeuttamaan sen vanhaan itsevaltiuteen. Näytti siltä kuin herrat Dubasov ja Stolypin olisivat olleet tuon kauden mahtavimpia miehiä, he ahersivat kaikin voimin „illuusioiden” muuttamiseksi todellisuudeksi. Illuusiot osoittautuivat illuusioiksi. Historia on vahvistanut vallankumouksellisen sosialidemokratian tunnuksen täysin oikeaksi. Mutta eivät ainoastaan Dubasovit ja Stolypinit yrittäneet toteuttaa „perustuslakia”, eivät ainoastaan kadettilaisrengit ylistäneet sitä ja lakeijamaisesti vannoutuen puolustaneet (à la * hra Roditshev ensimmäisessä Duumassa) todistellen, että monarkki on vastuuton ja että olisi julkeaa katsoa hänet vastuunalaiseksi pogromeista. Ei. Tuona kautena myös laajat kansanjoukot vielä jossain määrin uskoivat epäilemättömästi „perustuslakiin”, uskoivat Duumaan sosialidemokraattien varoituksista huolimatta.

Voidaan sanoa, että perustuslaillisten illuusioiden kausi Venäjän vallankumouksessa oli samanlaista yleiskansallista viehättymistä porvarilliseen fetishiin kuin on toisinaan Länsi-Euroopan kokonaisten kansakuntien viehättyminen porvarillisen natsionalismin, antisemitismin, shovinismin j.n.e. fetishiin. Ja sosialidemokratian ansiona on, että vain se yksin ei antanut myöten porvarilliselle petkutukselle.

* — kuten. *Toim.*

että vain se yksin kantoi perustuslaillisten illuusioiden kautena koko ajan korkealla perustuslaillisia illuusioita vastaan käyttävän taistelun lippua.

Nyt herää kysymys, minkä vuoksi sitten boikotti oli erityisenä taistelukeinona perustuslaillisia illuusioita vastaan?

Boikotissa on eräs piirre, joka heti ja ensi silmäykseltä tahattomasti sysää luotaan jokaista marxilaista. Vaalien boikotointi on parlamentarismista syrjäntymistä, jotain sellaista, joka ei voi olla näyttämättä passiiviselta kieltäytymiseltä, pidättymiseltä, karttamiselta. Sitä mieltä oli yksinomaan saksalaisten esikuvien perustalla opiskellut Parvus, kun hän vuoden 1905 syksyllä yhtä kiukkuisesti kuin epäonnistuneestikin pauhasi yrittäen todistaa, että aktiivinen boikotti on sittenkin huono juttu, *sillä boikotti...* Sitä mieltä on myös Martov, joka aina tähän saakka ei ole vallankumouksesta mitään oppinut ja muuttuu yhä enemmän liberaaliksi, osoittaen „Tovarishtsh” lehdessä¹⁰ julkaistussa viimeisessä kirjoituksessaan olevansa kykenemätön edes asettamaan kysymystä vallankumoukselliselle sosialidemokraatille soveliaalla tavalla.

Mutta tuo marxilaisille niin sanoaksemme vastenmielisin boikotin piirre saa täydellisen selityksensä sen kauden erikoisuuksista, joka tuollaisen taistelukeinon oli synnyttänyt. Ensimmäinen monarkistinen Duuma, Bulyginin Duuma, oli syöttinä, jonka tarkoituksena oli houkutella kansa pois vallankumouksesta. Syötti oli houkutinkuva, joka oli puettu perustuslaillisuuden vaatteisiin. Kaikki olivat taipuvaisia menemään satimeen. Bulyginin Duuman houkutinkuvaan ja sitten Witten Duuman houkutinkuvaan toiset olivat taipuvaisia tarttumaan itsekkäiden luokkaintressien, toiset ymmärtämättömyyden vuoksi. Kaikki viehättyivät, kaikki uskoivat vilpittömästi. Vaaleihin osallistuminen ei ollut tavallisten kansalaisvelvollisuuksien arkipäiväistä, tavanomaista täyttämistä. Se oli monarkistisen perustuslain inauguraatio*. Se oli käännös välittömästi vallankumoukselliselta tieltä monarkistisen perustuslain tielle.

---

* — vihkiminen. *Toim.*

Sosialidemokratian *oli* tuollaisena aikana kohotettava protestin ja varoituksen lippunsa kaikella tarmolla, kaikella demonstratiivisuudella. Ja se juuri merkitsikin, että kieltäytyään osallistumasta, ei mennä itse ja kutsutaan kansaa pois, että vanhan vallan luoman laitoksen maaperällä työskentelemisen *asemesta* annetaan kehotus tuon vallan rynnäköimiseen. Yleiskansallinen viehättyminen „perustuslaillisen” monarkian porvarillis-poliisimaiseen fetishiin vaati sosialidemokratialta, proletariaatin puolueelta, sen protestoivien ja tuota fetishiä paljastavien mielipiteiden samanlaista yleiskansallista „osoittamista”, vaati taistelemaan kaikin voimin sellaisten laitosten toteuttamista vastaan, jotka olennoivat tuota fetishismiä.

Juuri siinä on täydellinen historiallinen oikeutus ei ainoastaan Bulyginin Duuman boikotoinnille, joka päättyi välittömään menestykseen, vaan myös Witten Duuman boikotoinnille, joka on *nähtävästi* epäonnistunut. Nyt nähdään, miksi se oli vain *näennäistä* epäonnistumista, minkä vuoksi sosialidemokratian oli *loppuun saakka* pysyttävä protestissaan vallankumouksemme perustuslaillis-monarkistiselle tielle kääntämistä vastaan. Tuo käänne osoittautui *tosiasiassa* käänteeksi *umpikujaan*. Monarkistisen perustuslain illuusiot olivat vain alkusoitto eli kyltti, koristus, silmän lume tuon „perustuslain” kumoamisen valmisteleiseksi vanhan vallan toimesta...

Sanoimme, että sosialidemokratian oli loppuun saakka pysyttävä protestissaan sitä vastaan, että vapautta tukahdutetaan „perustuslain” avulla. Mitä merkitsee tuo „loppuun saakka”? Se merkitsee: siihen saakka, kunnes se laitos, jota *vastaan* sosialidemokraatit taistelivat, tuli sosialidemokraattien *vastustuksesta* huolimatta tosiasiaksi,— kunnes se Venäjän vallankumouksen monarkistis-perustuslaillinen käänne, joka merkitsi kiertämättä vallankumouksen laskua (*määrätyksi ajaksi*), vallankumouksen tappiota, osoittautui sosialidemokraattien vastustuksesta huolimatta tosiasiaksi. Perustuslaillisten illuusioiden kausi oli *kompromissiyritys*. Me taistelimme ja meidän oli taisteltava kaikin voimin sitä vastaan. Meidän täytyi mennä II Duumaan, meidän täytyi ottaa huomioon kompromissi, kun kerran tilanne oli sen meille vastoin tahtoamme, ponnistuksistamme huolimatta ja taistelumme tappion seu-

rauksena *tyrkyttänyt*. Kuinka kauan se pitää ottaa huomioon, se on tietysti eri asia.

Mikä johtopäätös tästä kaikesta seuraa *III* Duuman boikotoinnin suhteen? Ehkä se, että boikotti, joka oli välttämätön perustuslaillisten illuusioiden kauden alussa, on välttämätön myös tuon kauden lopussa? Se olisi „järkileikkiä” „analogisen sosiologian” hengessä, mutta ei vakava johtopäätös. *Sitä* sisältöä, mikä boikotilla oli Venäjän vallankumouksen alussa, *ei* boikotilla *voi* nyt enää *olla*. Nyt ei voida varoittaa kansaa perustuslaillisilta illuusioilta eikä taistella vallankumouksen perustuslaillis-monarkistiseen umpikujaan kääntämistä vastaan. Entistä elävää henkeä ei boikotissa voi olla. Jos boikotti tulee olemaan, niin se saa ainakin *toisen* merkityksen, se tulee saamaan ainakin *toisen* poliittisen sisällön.

Eikä siinä kaikki. Boikotin historiallinen omalaatuisuus, jota olemme tarkastelleet, johtaa erääseen *III* Duuman boikotointia vastustavaan näkökohtaan. Perustuslaillisen käänteän alkukaudella koko kansan huomio kohdistui kiertämättömästi Duumaan. Boikotoinnilla me taistelimme ja meidän olikin taisteltava tämän huomion umpikujaan suuntautumista vastaan, taisteltava sitä viehättymistä vastaan, joka oli tietämättömyyden, kehittymättömyyden, heikkouden tai itsekkään vastavallankumouksellisuuden seurausta. Nyt ei mistään yleiskansallisesta eikä yleensääkään vähänkään laajemmasta viehättymisestä Duumaan yleensä tai *III* Duumaan voi olla puhettakaan. Boikotti ei ole tältä kannalta tarpeen.

IV

Siis boikotin soveltuvaisuuden ehtoja on epäilemättä etsittävä kyseisen ajankohdan objektiivisista oloista. Verattaessa tältä näkökannalta vuoden 1907 syksyä vuoden 1905 syksyyn ei voida olla tekemättä johtopäätöstä, että meillä ei ole perusteita julistaa *nyt* boikottia. Sekä suoran vallankumouksellisen tien ja perustuslaillis-monarkistisen „mutkan” välisen suhteen näkökannalta että joukkoluontoisen nousun näkökannalta kuin myöskin perustuslaillisia illuusioita vastaan käytävän taistelun erityisen tehtävän näkökannalta nykyinen asiointila eroaa mitä jyrkimmin siitä, millainen se oli kaksi vuotta sitten.

Silloin monarkistis-perustuslaillinen historian käänne ei ollut muuta kuin poliisilupaus. Nyt tuo käänne on tosiasia. Haluttomuus tämän tosiasian suoraan tunnustamiseen olisi naurettavaa totuuden pelkoa. Ja olisi virheellistä johtaa tämän tosiasian tunnustamisesta sen tunnustaminen, että Venäjän vallankumous on päättynyt. Ei. Tätä viimeksi mainittua johtopäätöstä varten ei ole vielä aineistoa. Marxilaisen on taisteltava kehityksen suoran vallankumouksellisen tien puolesta, kun asiain objektiivinen tila sanelee sellaisen taistelun, mutta se, toistamme, ei merkitse sitä, ettei meidän olisi tarvinnut ottaa huomioon tosiasiallisesti jo määräytyntä mutkikasta käännettä. Tältä puolen on Venäjän vallankumouksen kulku jo täysin määräytyntä. Vallankumouksen alussa me havaitsemme lyhyen, mutta tavattoman laajan ja huimaavan nopean nousun linjan. Sitten meillä on erittäin hitaan, mutta herkeämättömän laskun linja, joka alkaa vuoden 1905 joulukuun kapinasta. Ensin joukkojen välittömän vallankumoustaistelun kausi, sitten monarkistis-perustuslaillisen käänteen kausi.

Merkitseekö se, että tuo viimeinen käänne on lopullinen käänne? Että vallankumous on päättynyt ja „perustuslaillinen” kausi alkanut? Ettei ole perusteita odottaa uutta nousua enempää kuin *valmistellakaan* sitä? Että ohjelmamme tasavaltalainen luonne on viskattava yli laidan?

Ei sinne päinkään. Sellaisia johtopäätöksiä pystyvät tekemään vain liberaaliset ääliömme, sellaiset kuin kadettimme, jotka ovat valmiita puolustelemaan orjamaisuutta ja pokkurointia ensimmäisillä käsiin sattuvilla perusteilla. Ei. Se merkitsee vain sitä, että puolustaen täydellisesti *koko* ohjelmaamme ja *kaikkia* vallankumouksellisia katsomuksiamme meidän on mukautettava välittömät kehotuksemme kyseisen ajankohdan objektiivista asiaintilaa vastaaviksi. Julistaessamme vallankumouksen kiertämättömyyttä, valmistellesamme järjestelmällisesti ja herkeämättä paloainesten kokoamista kaikissa suhteissa, varjellessamme tässä tarkoituksessa huolellisesti vallankumouksemme parhaan kauden vallankumouksellisia perinteitä ja kultivoiessamme niitä, puhdistaussamme niitä liberaalisista parasiteista, me emme kieltäydy tekemästä samaan aikaan arkista työtä monarkistis-perustuslaillisessa arkisessa käänneessä. Siinä kaikki. Meidän on valmistettava uutta, laajaa nousua. mutta

meillä ei ole mitään syytä töytällä umpimähkään boikottitunnuksen kanssa.

Boikotilla, kuten jo sanoimme, voi Venäjällä nykyään olla jonkinlainen merkitys vain *aktiivisena* boikottina. Se ei merkitse passiivista syrjäntymistä vaaleihin osallistumisesta, vaan vaalien syrjimistä suoranaisen rynnäkkötehtävän hyväksi. Tässä mielessä boikotti on kiertämättä samaa kuin *kehotus* mitä tarmokkaimpaan ja päättäväisimpään hyökkäykseen. Onko tällä hetkellä olemassa sellainen laaja ja yleinen nousu, jota ilman tuollaisella kehotuksella ei ole merkitystä? Ei tietenkään.

Yleensä puhuen, mitä „kehotuksiin” tulee, niin ero siinä suhteessa asiain nykyisen tilan ja vuoden 1905 syksyn välillä on erikoisen selvä. Silloin, kuten jo mainitsimme, koko kuluneen vuoden aikana ei ollut kehotuksia, joihin joukot olisivat vastanneet vaikenemisella. Joukkohyökkäyksen voima kulki järjestöjen kehotusten edellä. Nykyään me elämme vallankumouksen sellaisen tauon kautta, jolloin *monet kehotukset* ovat järjestelmällisesti sellaisia, *etteivät ne saa vastakaikua joukoissa*. Siten kävi kehotukselle pyyhkäistä pois Witten Duuma (vuoden 1906 alku), kehotukselle nousta kapinaan ensimmäisen Duuman hajotuksen jälkeen (vuoden 1906 kesä), *kehotukselle ryhtyä taisteluun* vastaukseksi toisen Duuman hajottamiseen ja vuoden 1907 kesäkuun 3 päivän valtiokaappaukseen. Ottakaa noille viimeksi mainituille tapauksille omistettu Keskuskomiteamme lehtinen ¹¹. Te näette, että siinä lentolehtisessä on suoranainen kehotus taisteluun sellaisessa muodossa, mikä paikallisten olosuhteiden mukaan on mahdollinen (mielenosoitukset, lakot, avoin taistelu absolutismin aseellista voimaa vastaan). Se oli sanakehotus. Vuoden 1907 kesäkuun sotilaskapinat Kievissä ja Mustanmeren laivastossa olivat toimintaan perustuvia kehotuksia. Kumpikaan kehotus ei saanut mitään vastakaikua joukkojen keskuudessa. Kun vallankumousta vastaan suunnatun taantumuksellisen rynnistyksen räikeimmät ja välittömimmät ilmaiset — kahden Duuman hajotus ja valtiokaappaus — eivät aikoinaan saaneet aikaan nousua, niin mitä perusteita on kehotuksen viipymätöntä toistamista varten boikotin julistamisen muodossa? Eikö ole selvää, että asiain objektiivinen tila on nyt sellainen, että „julistaminen” saattaa osoittautua pelkäsi huudahdukseksi? Kun taistelu on

käynnissä, kun se laajenee, kasvaa, leviää kaikkialle,— silloin „julistaminen” on luonnollista ja välttämätöntä, silloin taistelukutsun antaminen on vallankumouksellisen proletariaatin velvollisuus. Mutta tätä taistelua ei voida keksiskellä eikä sitä voida saada aikaan yksistään vain kutsulla. Ja kun monet taistelukutsut, joita olemme kokeilleet välittömämpienkin aiheiden perustalla, osoittautuivat tuloksettomiksi, niin meidän on luonnollisesti etsittävä vakavia perusteita sellaisen tunnuksen „julistamiseksi”, joka ilman taistelukutsujen toteuttamisedellytyksiä on mieleton.

Ken haluaa saada *sosialidemokraattisen* proletariaatin vakuuttuneeksi boikottitunnuksen oikeellisuudesta, hänen ei pidä viehättyä yksistään vain niiden sanojen helinään, joilla aikoinaan oli suuri ja mainehikas vallankumouksellinen merkitys. Hänen on syvennyttävä ajattelemaan sellaisen tunnuksen objektiivisia soveltamiskeinoja ja ymmärrettävä, että sen antaminen merkitsee jo laajan, yleisen, voimakkaan ja nopean vallankumouksellisen nousun edellytysten välillistä oletamista. Mutta sellaisina kausina kuin se, jota parhaillaan elämme, vallankumouksen väliaikaisen tauon kausina, sellaista edellytystä ei missään tapauksessa saa välillisesti olettaa. Se täytyy suoraan ja selvästi käsittää ja tehdä selväksi itselleen ja koko työväenluokalle. Muutoin olet vaarassa joutua sellaisen henkilön asemaan, joka käyttää suuria sanoja käsittämättä niiden todellista merkitystä tai rohkenematta nimittää asioita suoraan ja kiertelemättä niiden omilla nimillä.

V

Boikotti kuuluu Venäjän vallankumouksen tapausrikkaimman ja sankarillisimman kauden parhaimpiin vallankumouksellisiin perinteisiin. Edellä sanoimme, että erää tehtävänä on varjella huolellisesti näitä perinteitä yleensä, kultivoida niitä ja puhdistaa liberaalisista (sekä opportunistisista) parasiteista. On pysähdyttävä hiukan erittelemään tätä tehtävää, jotta voisimme määritellä oikein sen sisällön ja poistaa väärät tulkinnat ja väärinkäsitykset, jotka ovat helposti mahdollisia.

Marxilaisuus eroaa kaikista muista sosialistisista teorioista siinä, että asiain objektiivisen tilan ja kehityksen

objektiivisen kulun analyysin täydellinen tieteellinen selkeys yhtyy siinä mainiosti joukkojen,— ja tietysti myöskin eri henkilöiden, ryhmien, järjestöjen ja puolueiden, jotka osaavat löytää yhteyden määrättyihin luokkiin ja realisoida sen,— vallankumouksellisen tarmon, vallankumouksellisen luomistyön, vallankumouksellisen aloitteellisuuden merkityksen mitä päättäväisimpään tunnustamiseen. Korkea arvio ihmiskunnan kehityksen vallankumouksellisista kausista johtuu Marxin kaikista historiallisista katsomuksista kokonaisuudessaan: nimenomaan sellaisina kausina ratkaistaan ne monilukuiset ristiriidat, joita niin sanotun rauhallisen kehityksen kaudet hitaasti kasaavat. Nimenomaan sellaisina kausina ilmenee voimakkaimmin eri luokkien välitön osuus yhteiskunnallisen elämän muotojen määräämisessä, luodaan perustat sille poliittiselle „päällysrakennukselle”, joka sitten uusittujen tuotantosuhteiden perustalla pysyy kauan pystyssä. Ja erotukseksi liberaalisen porvariston teoreetikoista Marx katsoi nimenomaan tällaiset kaudet ihmiskuntien historian elinvoimaisimmiksi, tärkeimmiksi, oleellisimmiksi ja ratkaisevimmiksi ajankohdiksi eikä poikkeamiseksi „normaaliselta” tieltä, ei „yhteiskunnallisen taudin” ilmaukseksi eikä äärimmäisyyksien ja virheiden surkuteltaviksi seurauksiksi. Itse Marxin ja Engelsin toiminnan keskeisimpänä kohtana on kausi, jolloin he osallistuivat vuosien 1848—1849 vallankumoukselliseen joukko-taisteluun. Tästä kohdasta he lähtevät eri maiden työväenliikkeen ja demokratian kohtaloiden määrittelyssä. Tähän kohtaan he palaavat aina eri luokkien sisäisen luonteen ja niiden tendenssien määrittelemiseksi selvimmässä ja puh-taimmassa muodossa. Silloisen vallankumouksellisen kau- den näkökannalta he arvioivat aina myöhempiä, pienempiä poliittisia muodostumia, organisaatioita, poliittisia tehtäviä ja poliittisia selkkauksia. Liberalismin aatteelliset johtajat, sellaiset kuin Sombart, eivät suotta vihaa sydämensä poh- jasta tuota piirrettä Marxin toiminnassa ja kirjallisissa tuotteissa pannen sen „emigrantin katkeroituneisuuden” tilille. Sehän sopii niin mainiosti poliisimais-porvarillisen yliopistotieteen lutikoille — panna henkilökohtaisen katke- roituneisuuden, emigranttiaseman henkilökohtaisten tuka- luuksien tilille se, mikä Marxilla ja Engelsillä on koko heidän vallankumouksellisen maailmankatsomuksensa erot- tamaton ja elimellinen osa!

Eräissä kirjeessään, muistaakseni Kugelmannelle, Marx tekee sivumennen erään mitä kuvaavimman ja meitä kiinnostavan kysymyksen kannalta erittäin mielenkiintoisen huomautuksen. Hän sanoo, että taantumus on onnistunut Saksassa juurimaan kansan tietoisuudesta miltei kokonaan pois vuoden 1848 vallankumouskauden muistot ja perinteet¹². Tässä asetetaan selväpiirteisesti vastakkain taantumuksen tehtävät ja proletariaatin puolueen tehtävät kyseisen maan vallankumouksellisten perinteiden suhteen. Taantumuksen tehtävänä on juuria pois nuo perinteet, kuvata vallankumous „järjettömyyden luonnonvoimaksi” („стихия безумия”) — Struven käänös saksankielisestä „das tolle Jahr” („järjetön vuosi” — saksalaisten poliisimais-porvarillisten historioitsijain sanonta, enemmänkin: saksalaisen professorimais-yliopistollisen historiankirjoituksen sanonta vuodesta 1848). Taantumuksen tehtävänä on pakoittaa väestö unohtamaan ne taistelumuodot, organisatiomuodot, ne aatteet ja tunnukset, joita vallankumouskausi niin runsaasti synnytti ja jotka olivat niin monipuolisia. Samoin kuin englantilaisen poroporvarillisuuden typerät ylistäjät Webbit yrittävät kuvata chartismin, Englannin työväenliikkeen vallankumouksellisen kauden, tavalliseksi penikkamaisuudeksi, „nuoruuden synniksi”, naiiviuden osoitukseksi, vakavaa huomiota ansaitsemattomaksi, satunnaiseksi ja epänormaalkiksi poikkeamiseksi, samoin myös saksalaiset porvarilliset historioitsijat suhtautuvat halveksien vuoteen 1848 Saksassa. Samanlainen on taantumuksen suhtautuminen Ranskan suureen vallankumoukseen, joka aina tähän saakka osoittaa elinkykynsä ja ihmiskuntaan tekemänsä vaikutuksen voiman siten, että vielä nytkin herättää mitä raivokkainta vihaa. Samoin myös meidän vastavallankumoussankarimme, erittäinkin eilisten „demokraattien” joukosta, sellaiset kuin Struve, Miljukov, Kiese-wetter ja tutti quanti*, kilpailevat keskenään Venäjän vallankumouksen vallankumouksellisten perinteiden halpamaisessa ryvettämisessä. Ei ole kulunut vielä kahtakaan vuotta siitä, kun proletariaatin välittömällä joukkotaistelulla hankittiin se vapauden hiven, jota vanhan vallan liberaalirengit ihailevat,— mutta publisistikirjallisuudessamme on jo muodostunut valtava, itseään *liberaaliseksi* (!!) nimit-

* — kaikki heidän kaltaisensa. *Toim.*

tävä virtaus, jota kultivoidaan kadettilaisessa lehdistössä ja on kokonaan omistettu vallankumouksemme, vallankumouksellisten taistelukeinojen, vallankumouksellisten tunnusten ja vallankumouksellisten perinteiden kuvailemiselle joksikin matalaksi, alkeelliseksi, naiiviksi, alkuvoimaiseksi, järjettömäksi j.n.e. ...vieläpä rikolliseksikin... Miljukovista Kamyshanskiin on il n'y a qu'un pas *! Sitävastoin taantumuksen menestyksiä, taantumuksen, joka ajoi kansan ensin työvään ja talonpoikien edustajain Neuvostoista dubasovilais-stolypinilaisiin Duumiin ja nyt ajaa sitä loka-kuulaiseen Duumaan, noita menestyksiä Venäjän liberaalimin sankarit kuvailevat „perustuslaillisen tietoisuuden kasvun prosessiksi Venäjällä”.

Venäjän sosialidemokratialle lankeaa epäilemättä velvollisuus tutkia vallankumoustamme mitä huolellisimmin ja monipuolisimmin, levittää joukkojen keskuudessa sen taistelumuotojen, organisaatiomuotojen y.m. tuntemusta, lujittaa vallankumouksellisia perinteitä kansan keskuudessa, juurruttaa joukkoihin vakaumusta, että vähänkin vakavia ja vähänkin kestäviä parannuksia voidaan saavuttaa yksinomaan ja ainoastaan vallankumouksellisella taistelulla, paljastaa herkeämättä niiden omahyväisten liberaalien kaikkia halpamaisuuksia, jotka saastuttavat yhteiskunnallista ilmapiiriä „perustuslaillisen” nöyräselkäisyyden, petturuuden ja moltshalinilaisuuden myrkköhyöryillä. Lokakuun lakon tai joulukuun kapinan yhdellä päivällä oli ja on vapaustaistelun historiassa sata kertaa suurempi merkitys kuin niiden lakeijamaisten puheiden kuukausilla, joita kadetit pitävät Duumassa vastuuttomasta monarkista ja monarkistis-perustuslaillisesta järjestelmästä. Meidän pitää huolehtia siitä,— ja paitsi meitä ei ole ketään, joka huolehtisi siitä,— että kansa tuntisi nämä elämäntäyteiset, sisältörikkaat, merkitykseltään ja seurauksiltaan suuremmoiset päivät paljon yksityiskohtaisemmin, seikkaperäisemmin ja perusteellisemmin kuin ne „perustuslaillisen” painajaisen ja balalaikinilais-moltshalinilaisien menestysten kuukaudet, joita meidän puolue-liberaalinen ja puolueeton „demokraattinen” (hyi! hyi!) lehdistömme, Stolypinin ja hänen sensuuri-santarmiseurueensa suvaitsevaisesti sukoillessa, niin ahkerasti ylistää.

* — kaikkiaan vain yksi askel. *Toim.*

Epäilemätöntä on, että myötämielisyyttä boikottia kohtaan herättää monissa juuri tuo kaikkinaista kunnioitusta ansaitseva vallankumouksellisten pyrkimys tukea parhaimman vallankumouksellisen menneisyyden perinnettä, elähdyttää nykyisten harmaiden arkipäivien lohdutonta rämeikköä rohkean, avoimen ja päättäväisen taistelun liekillä. Mutta nimenomaan sen vuoksi, että pidämme arvossa huolehtivaa suhtautumista vallankumouksellisiin perinteisiin, meidän on päättäväisesti protestoitava sitä mielipidettä vastaan, että muka käyttämällä erikoisen historiallisen kauden vissiiä tunnusta voidaan myötävaikuttaa tuon kauden oleellisten ehtojen uudestisyntymiseen. Toista on vallankumouksen perinteiden säilyttäminen, taito käyttää niitä jokapäiväisessä propagandassa ja agitaatiossa, joukkojen tutustuttamisessa vanhaa yhteiskuntaa vastaan käytävän välittömän hyökkäystaistelun ehtoihin, ja toista on jonkin yhden tunnuksen toistaminen, tunnuksen, joka on reväisty irti niiden ehtojen kokonaisuudesta, jotka ovat synnyttäneet sen sekä turvanneet sille menestyksen, ja sen käyttäminen oloissa, jotka ovat oleellisesti erilaisia.

Sama Marx, joka antoi niin suuren arvon vallankumouksellisille perinteille ja ruoski armottomasti luopio- maista tai filisterimäistä suhtautumista niihin, vaati samaan aikaan vallankumouksellisilta taitoa *ajatella*, taitoa *analysoida* vanhojen taistelumenetelmien soveltamisen ehtoja eikä vissien tunnusten yksinkertaista toistamista. Vuoden 1792 „kansalliset” perinteet jäivät Ranskassa nähtävästi ainiaaksi vissien vallankumouksellisten taistelumenetelmien *esikuvaksi*, mutta se ei estänyt Marxia vuonna 1870, Internationalen kuuluisassa „Adressissa” varoittamasta Ranskan proletariaattia noiden perinteiden virheellisestä siirtämisestä toisen kauden oloihin¹³.

Niin on myös meillä. Meidän on tutkittava boikotin soveltamisen ehtoja, meidän on juurrutettava joukkoihin sitä ajatusta, että boikotti on vallankumouksellisen nousun ajankohtina toisinaan täysin luonnollinen ja välttämätön menetelmä (puhukootpa pedantit, jotka turhaan käyttävät Marxin nimeä, mitä hyvänsä). Mutta onko tuo nousu, tuo boikotin julistamisen perusehto olemassa,— tämä kysymys täytyy osata asettaa itsenäisesti ja ratkaista se tosiasioiden vakavan erittelyn perustalla. Velvollisuutemme on valmis- tella tällaisen nousun koittamista, mikäli se on voimiemme

mukaista, eikä kieltäytyä boikotista vastaavalla hetkellä; mutta jos oltaisiin sitä mieltä, että boikottitunnusta voidaan yleensä käyttää jokaista huonoa tai hyvin huonoa edustuslaitosta vastaan, niin se olisi ehdottomasti virhe.

Ottakaa esimerkiksi se perustelu, jolla boikottia puolusteltiin ja todisteltiin „vapauden päivinä”, ja te huomaatte heti, että sellaisten perustelujen yksinkertainen siirtäminen nykyoloihin on mahdotonta.

Vaaleihin osallistuminen alentaa mielialaa, luovuttaa asemia viholliselle, saattaa vallankumouksellisen kansan ymmälle, helpottaa tsarismia ja vastavallankumouksellisen porvariston sopimuksen tekoa j.n.e., puhuimme me puolustaessamme vuonna 1905 ja vuoden 1906 alussa boikottia. Mikä oli noiden perustelujen perusedellytys, jota ei aina lausuttu julki, mutta joka aina käsitettiin jonain *tuolle kaudelle* itsestään selvänä asiana? Tuona edellytyksenä oli joukkojen voimakas vallankumouksellinen tarmo, joka etsi ja löysi itselleen *välittömiä* purkausteitä kaikenlaisten „perustuslaillisten” kanavien ohitse. Tuona edellytyksenä oli vallankumouksen keskeytymätön *hyökkäys* taantumusta vastaan, ja olisi ollut rikollista heikentää tuota hyökkäystä ottamalla ja puolustamalla asemia, joita vihollinen tarkoituksellisesti tarjosi heikentääkseen yleistä rynnäkköä. Koettakaapa toistaa noita perusteluja *ilman* tuon perusedellytyksen ehtoja, niin te huomaatte heti väärän soinnun koko „musiikissanne”, perussävelen virheellisyyden.

Toivotonta olisi myös yritys puolustella boikottia toisen ja kolmannen Duuman välisellä eroavaisuudella. Kun pidetään vakavana ja perusteellisena kadettien (jotka toisessa Duumassa pettivät lopullisesti kansan luovuttaen sen mustan sotnian käsiin) ja lokakuulaisten¹⁴ välistä eroavaisuutta, annetaan vähänkin reaalinen merkitys paljonpuhulle „perustuslaille”, jonka kesäkuun 3 päivän valtiokaappaus repi palasiksi, niin kaikki se yleensä vastaa paljon enemmän vulgäärin demokrasmin henkeä kuin vallankumouksellisen sosialidemokratian henkeä. Me olemme aina puhuneet, teroittaneet mieleen ja toistaneet, että I ja II Duuman „perustuslaki” on vain harhakuva, että kadettien jaarittelu on vain silmän lumetta oman lokakuulaisten olemuksensa verhoamiseksi, että Duuma on aivan kelpaamaton välikappale proletariaatin ja talonpoikaiston vaatimusten

tyydyttämiseksi. Meidän mielestämme vuoden 1907 kesäkuun 3 päivä on vuoden 1905 joulukuun tappion luonnollinen ja kiertämätön tulos. „Duuma“-perustuslain ihanuudet eivät ole meitä milloinkaan „hurmanneet”, erikoista pettyymystä ei meissä voi aiheuttaa myöskään koristellusta ja roditshevilaaisilla fraaseilla silatusta taantumuksesta paljaaseen, avoimeen ja raakaan taantumukseen siirtyminen. Saattaa olla, että viimeksi mainittu on jopa paljon parempi-kin keino kaikenlaisten halunkkimaisten liberaalisten houkkioiden tai näiden ymmälle saattamien väestöryhmien järkiinnyttämiseksi...

Vertaillkaa menshevikkien tukholmalaista ja bolshevikkien lontoolaista päätöslauselmaa Valtakunnanduumasta. Te huomaatte, että edellinen on mahtipontinen, fraasirikas, täynnä suuria sanoja Duuman merkityksestä, pöyhkeä duumatyön suurenmoisuuden käsittämisestä. Jälkimmäinen on koruton, vähäsanainen, selväjärkinen ja vaatimaton. Edellisestä päätöslauselmasta huokuu poroporvarillinen riemu sen johdosta, että sosialidemokratia on vihitty perustuslaillisuuden kanssa („kansan syvistä riveistä lähtöisin olevan uuden vallan” kanssa ja niin edelleen saman virallisen valheen hengessä). Jälkimmäisen sisällön voi kertoa suunnilleen seuraavasti: koska kirottu vastavallankumous on ajanut meidät tuohon kirottuun läävään, niin tulemme sielläkin tekemään nyyhkimättä, mutta myöskin kerskailematta, työtä vallankumouksen hyväksi.

Puolustaessaan Duumaa boikotoinnilta jo välittömän vallankumoustaistelun kaudella menshevikit antoivat niin sanoakseni lupauksen kansalle siitä, että Duumasta tulee jonkinlainen vallankumouksen aseinen tapainen. Ja tuon lupauksensa kanssa he ajoivat juhlallisesti karille. Me bolshevikit taas, jos jollain tavalla lupasimmekin, niin ainoastaan vakuuttamalla, että Duuma on vastavallankumouksen sikiö, ja ettei siltä voida mitään oleellisempaa odottaa. Mielipiteemme on tähän mennessä tullut erinomaisesti vahvistetuksi, ja voidaan mennä takuuseen siitä, että myöhemmät tapahtumat tulevat sen vielä vahvistamaan. Ilman uusiin tosiasioihin perustuvaa loka—joulukuun strategian „korjaamista” ja toistamista ei Venäjällä tule olemaan vapautta.

Senpä vuoksi, kun minulle sanotaan: III Duumaa ei voida käyttää niin kuin käytettiin toista, joukoille ei voida selittää

siihen osallistumisen välttämättömyyttä,— niin tekee mieleni vastata: jos „käyttämällä” ymmärretään jotain menševistisen sanahelinän tapaista, kuten vallankumouksen ase j.n.e., niin silloin ei tietysti voida. Mutta osoittautuivathan kaksi ensimmäistäkin Duumaa käytännössä vain porrasaskelmiksi lokakuulaiseen Duumaan, mutta siitä huolimatta me käytimme niitä sen yksinkertaisen ja vaatimattoman* tarkoituksen (propagandan ja agitaation, tapahtumien arvostelun ja joukoille selittämisen) hyväksi, johon tarkoitukseen me osaamme aina käyttää kaikkein pahanpäiväisimpiäkin edustuslaitoksia. Duumassa pidetty puhe ei saa aikaan mitään „vallankumousta”, ja *duumakysymyksen yhteydessä* harjoitetulla propagandalla ei ole mitään erikoisia ominaisuuksia, mutta hyötyä niin toisesta kuin toisestakin sosialidemokratia ei saa vähempää, vaan toisinaan enemmän kuin jostain painetusta tai muussa kokouksessa pidetystä puheesta.

Ja meidän on selitettävä joukoille lokakuulaiseen Duumaan osallistumisemme yhtä koruttomasti. Vuoden 1905 joulukuun tappion ja tuon tappion vv. 1906—1907 „korjaamis”-yritysten epäonnistumisen seurauksena taantumus ajoi meidät kiertämättä ja *tulee vastedeskin* aina ajamaan yhä huonompiin quasi-perustuslaillisiin laitoksiin. Me tulemme aina ja kaikkialla puolustamaan vakaumuksiamme ja ajamaan omaa kantaamme toistaen aina, että niin kauan kuin vanha valta on pystyssä, niin kauan kuin sitä ei ole reväisty juurineen pois, on turha odottaa jotain hyvää. Valmistakaamme uuden nousun ehtoja, mutta ennen sen alkamista ja sen alkamista varten on lujemmin työskenneltävä, eikä annettava tunnuksia, joilla on merkitystä vain nousun oloissa.

Ei olisi myöskään oikein pitää boikottia *taktiikan linjana*, joka asettaa proletariaatin ja osan vallankumouksellista porvarillista demokratiaa liberalismia ja taantumusta vastaan. Boikotti ei ole taktiikan linja, vaan erikoinen taistelukeino, joka on kelvollinen erikoisissa oloissa. Bolshevismin

* Vertaa v. 1905 „Proletarissa” (geneveläisessä)¹⁵ julkaistua kirjoitusta Bulyginin Duuman boikotoinnista (ks. Teokset, 9. osa, ss. 166—174. *Toim.*), jossa mainittiin siitä, että me emme kieltäydy Duuman käyttämisestä yleensä, mutta *nyt* ratkaisemme toista eteemme asettanutta tehtävää: välittömästi vallankumouksellisen tien puolesta käytävän taistelun tehtävää. Vertaa myös v. 1906 „Proletarissa” (Venäjällä ilmestyneessä)¹⁶ n:o 1 julkaistua kirjoitusta: „Boikotista” (ks. Teokset, 11. osa, ss. 126—133. *Toim.*), jossa korostetaan duumatyön tuottaman hyödyn *vähäisyyttä*.

sekoittaminen „boikotismiin” on samanlainen virhe kuin sen sekoittaminen „taisteluryhmäläisyyteen” („боевизм”). Menshevikkien ja bolshevikkien *taktiikan linjan* erilaisuus kävi selväksi ja valautui periaatteellisesti erilaisiksi päätöslauselmiksi jo keväällä 1905 bolshevikkien Lontoon III edustajakokouksen ja menshevikkien Geneven konferenssin aikana. Boikotista enempää kuin „taisteluryhmäläisyydestäkään” ei silloin ollut eikä voinutkaan olla puhetta. Niin toisen Duuman vaaleissa, jolloin emme olleet boikotisteja, kuin myös II Duumassa *taktikkamme linja* erosi mitä selvemmin menshevikkien linjasta, kuten kaikille on tunnettua. *Taktiikan linjat* eroavat kaikkien taistelumenetelmien ja välineiden yhteydessä, taistelun kaikilla aloilla, lainkaan luomatta jonkinlaisia erityisiä, toiselle taikka toiselle linjalle ominaisia taistelukeinoja. Ja jos III Duuman boikotointia puolusteltaisiin tai perusteltaisiin *ensimmäiseen tai toiseen Duumaan* pantujen *vallankumouksellisten* toiveiden romahduksella, „laillisen”, „voimakkaan”, „pysyvän” ja „todellisen” perustuslain romahduksella, niin se olisi pahimman lajin menshevismiä.

VI

Boikotin puolesta puhuvien vankimpien ja ainoiden marxilaisten perusteiden tarkastelun me jätimme loppuun. Aktiivinen boikotti ilman laajaa vallankumouksellista nousua on merkityksetön. Olkoon niin. Mutta laaja nousu kehittyi ei-laajasta. Vissinlaisen nousun tunnusmerkit ovat olemassa. Boikottitunnus on annettava meidän, sillä tämä tunnus tukee, kehittää ja laajentaa alkavaa nousua.

Sellainen on mielestäni se *pääperuste*, josta taipumus boikottiin sosialidemokraattisissa piireissä enemmän tai vähemmän selvässä muodossa määräytyy. Ja tällöin toverit, jotka ovat lähinnä välitöntä proletaarista toimintaa, eivät lähde tunnettuun tyyppiin „rakennetusta” perustelusta, vaan niiden vaikutelmien vissistä summasta, joita he saavat kosketuksestaan työväenjoukkoihin.

Eräs niistä harvoista kysymyksistä, joissa ei ole tai ei kai tähän mennessä ole ollut erimielisyyksiä sosialidemokratian kahden puolueyhmän välillä, on kysymys siitä, mistä johtuu pitkäaikainen tauko vallankumouksemme kehityksessä. „Proletariaatti ei ole toipunut” — siinä tuo syy.

Ja todellakin, loka—joulukuun taistelu lankesi miltei kokonaan *yksistään* proletariaatin kannettavaksi. Koko kansakunnan puolesta taisteli järjestelmällisesti, järjestyneesti ja herkeämättä yksistään vain proletariaatti. Ei ole ihme, että maassa, jossa proletaarista väestöä on pienin (eurooppalaisen mittakaavan mukaan pienin) prosenttimäärä, tällainen taistelu näännytti äärettömästi proletariaattia. Sitä paitsi hallituksen ja porvariston yhtyneet taantumusvoimat ryntäsivät joulukuun jälkeen ja ryntäävät siitä lähtien herkeämättä nimenomaan proletariaatin kimppuun. Poliisivainot ja teloitukset desimoivat * proletariaattia puolitoista vuotta, ja järjestelmälliset työnsulut, valtionehtaiden „rangaistus”-sulkemisista kapitalistien työläisvastaisiin salaliittoihin asti, saattoivat työväenjoukkojen hädän ennenkuulumattomiin mittoihin. Ja nyt, sanovat eräät sosialidemokraattityöntekijät, joukkojen keskuudessa on havaittavissa mielialan kohoamista, proletariaatin voimien kasaantumista. Tätä vaikutelmaa, joka ei ole täysin selvä eikä täysin tuntuva, täydennetään vankemmalla perustelulla: eräillä teollisuusaloilla on todettavissa liikeasiain epäilemätöntä vilkastumista. Työkäsien lisääntynyt kysyntä on kiertämättä voimistava lakkoliikettä. Työläisten on yritettävä korvata edes osa niistä valtavista menetyksistä, joita he olivat kärsineet vainojen ja työnsulkujen kaudella. Vihdoin kolmantena ja vankimpana perusteluna on viittaus ei problemaattiseen ja yleensä odotettavaan lakkoliikkeeseen, vaan erääseen suurimpaan, työväenjärjestöjen jo määräämään lakkoon. Kutomateollisuuden 10.000 työläisen edustajat jo vuoden 1907 alussa käsittelivät asemaansa ja suunnittelivat toimenpiteitä tämän teollisuusalan ammattiliittojen lujittamiseksi. Toisella kerralla kokoontuivat jo 20.000 työläisen edustajat ja päättivät julistaa heinäkuussa vuonna 1907 kutomateollisuuden työläisten *yleislakon*. Tämä liike voi käsittää välittömästi noin 400.000 työläistä. Se saa alkunsa Moskovan alueelta, s.o. Venäjän työväenliikkeen suurimmasta keskuksesta ja suurimmasta kauppa- ja teollisuuskeskuksesta. Nimenomaan Moskovassa ja vain Moskovassa työväen joukkoliike voi pikimmin saada laajan kansanliikkeen luonteen, jolla on ratkaiseva poliittinen merkitys. Kutomateollisuuden työläiset muodostavat työläisten yleisessä

---

* — harvensivat. *Toim.*

joukossa sen osan, jonka palkka on huonointa, joka on vähimmin kehittynyttä, joka heikoimmin osallistui aikaisempiin liikkeisiin ja on kiinteimmin sidottu talonpoikaistoon. Tällaisten työläisten aloite voi olla merkinä siitä, että liike tulee käsittämään verrattomasti laajemmat proletariaatin joukot kuin ennen. Ja lakkoliikkeen yhteys joukkojen keskuudessa tapahtuvaan vallankumoukselliseen nousuun on Venäjän vallankumouksen historiassa tullut näkyviin jo monta kertaa.

Sosialidemokratian suoranaisena velvollisuutena on kiinnittää nimenomaan tähän liikkeeseen suurta huomiota ja suunnata siihen erikoisia ponnistuksia. Lokakuulaisten Duuman vaaleihin verrattuna on toiminnan nimenomaan tällä alalla saatava ehdottomasti ensisijainen merkitys. Joukkoihin on juurrutettava vakaumusta, että tämä lakkoliike on välttämättä kehitettävä yleiseksi ja laajaksi rynnistykseksi itsevaltiutta vastaan. Boikottitunnus merkitsee huomion siirtämistä Duumasta välittömään joukkotaisteluun. Boikottitunnus merkitsee uuden liikkeen kyllästämisestä poliittisella ja vallankumouksellisella sisällöllä.

Sellainen on suunnilleen se ajatuksenkulku, joka johtaa eräitä sosialidemokraatteja vakaumukseen III Duuman boikotoinnin välttämättömyydestä. Tämä boikotin perustelu on epäilemättä marxilainen eikä sillä ole mitään yhteyttä erikoisten historiallisten ehtojen yhteydestä irtireväistyn tunnuksen pelkkään kertaamiseen.

Mutta niin vankka kuin tuo perustelu onkin, se on kuitenkin mielestäni vielä riittämätön siihen, että voisi pakoittaa meidät *nyt heti* hyväksymään boikottitunnuksen. Tuo perustelu tähdentää sitä, mikä yleensäkin ei saa olla epäilyksen alaista Venäjän sosialidemokraatille, joka on syvästi mietiskellyt vallankumouksemme antamia opetuksia, nimittäin: että me emme saa kieltäytyä boikotista, että meidän on oltava valmiit esittämään sopivana ajankohtana tämä tunnus, että boikottia koskevalla kysymyksen asettelullamme ei ole mitään yhteistä liberaaliseen, poroporvarillisen vaivaiseen ja kaikkea vallankumouksellista sisältöä vailla olevaan kysymyksen asetteluun: syrjäytykö vai eikö syrjäytyä? *

---

* Ks. „Tovarishtsh“ lehdestä sosialidemokraattisten julkaisujen entisen avustajan, nykyisen liberaalisten sanomalehtien avustajan L. Martovin antamaa liberaalisten järkellyjen näytettä.

Olettakaamme todistetuksi ja täysin todellisuutta vastavaksi kaikki se, mitä sosialidemokraattien keskuudessa olevat boikotin kannattajat puhuvat työläisten mielialan muutoksesta, teollisesta vilkastumisesta ja kutomateollisuuden työläisten heinäkuun lakosta.

Mitä tästä kaikesta seuraa? Meillä on alussa eräänlainen osittainen nousu, jolla on vallankumouksellinen merkitys*. Onko velvollisuutemme ponnistaa kaikki voimamme tämän nousun tukemiseksi ja kehittämiseksi, pyrkien muuttamaan sen yleiseksi vallankumoukselliseksi nousuksi ja sitten myös hyökkäysluontoiseksi liikkeeksi? On ehdottomasti. Sosialidemokraattien (paitsi ehkä „Tovarishtsh” lehden avustajien) keskuudessa ei tästä voi olla kahta mielipidettä. Mutta tarvitaanko *tällä hetkellä*, tämän osittaisen nousun alussa, ennen sen lopullista yleiseksi nousuksi kasvamista, tarvitaanko liikkeen kehittämiseksi boikottitunnusta? Voiko tämä tunnus edistää nykyisen liikkeen kehittämistä? Tämä on toinen kysymys ja tähän kysymykseen tulee mielestäni vastata kielteisesti.

Yleinen nousu voidaan ja täytyy kehittää osittaisesta selvillä ja välittömällä syillä ja tunnuksilla, III Duumasta riippumatta. Joulukuun jälkeisten tapahtumien koko kulku on ollut kokonaisuudessaan vahvistuksena sosialidemokraattiselle mielipiteelle, joka koskee monarkistisen perustuslain merkitystä ja välittömän taistelun välttämättömyyttä. Kansalaiset! tulemme me sanomaan, ellette te halua, että demokratian asia Venäjällä menisi yhtämittaa ja yhä nopeampaa vauhtia alamäkeen, kuten se meni vuoden 1905 joulukuun jälkeen, aikana, jolloin johtoasema demokraattisessa liikkeessä oli herroilla kadeteilla, ellette halua sitä, niin tukekaa työväenliikkeen alkavaa nousua, tukekaa välitöntä joukkotaistelua. Ilman sitä ei Venäjällä ole eikä voi olla vapauden takeita.

Tällainen agitaatio tulee epäilemättä olemaan täysin johdonmukaista vallankumouksellis-sosialidemokraattista

* On olemassa sellainen miellipide, että kutomateollisuuden työläisten lakko on uudentyyppistä liikettä, joka erottaa ammatillisen liikkeen erilleen vallankumouksellisesta. Mutta me sivuutamme tuon mielipiteen ensinnäkin siksi, että kun tyyppiltään monimutkaisen ilmiön kaikkia oireita tulkitaan pessimistiseen suuntaan, niin se on yleensä luonteeltaan vaarallinen menetelmä, joka usein vie harhaan monia sosialidemokraatteja, jotka eivät istu aivan „varmoina satulassa”. Toiseksi, jos kutomateollisuuden työläisten lakolla olisi mainittuja piirteitä, niin meidän, sosialidemokraattien, pitäisi epäilemättä taistella mitä tarmokkaimmin niitä vastaan. Taistelumme menestyksen tapauksessa kysymys olisi siis juuri niin kuin me sen asetammekin.

agitaatiota. Pitääkö siihen lisätä: älkää luottako, kansalaiset, III Duumaan ja katsokaa meitä, sosialidemokraatteja, jotka protestimme osoitukseksi boikotoimme sitä!

Sellainen lisäys ei nykyisissä oloissa ole ainoastaan tarpeeton, vaan kuulostaa jopa kummalliseltakin, kuulostaa miltei pilkanteolta. Kolmanteen Duumaan ei muutenkaan kukaan luota, t.s. niiden väestökerrosten keskuudessa, jotka voivat pitää demokraattista liikettä yllä, ei ole eikä voi olla sellaista laajaa viehättymistä III Duuman perustuslailliseen perustamiseen, jollaista epäilemättä oli I Duuman suhteen, *ensimmäisiin* yrityksiin luoda Venäjällä vain *perustuslaillisia* laitoksia olivatpa ne millaisia hyvänsä.

Laajojen väestöpiirien huomion keskiönä oli vuonna 1905 ja vuoden 1906 alussa *ensimmäinen* edustuslaitos, vaikka se perustuikin monarkistiseen perustuslakiin. Se on tosiasia. Sitä vastaan sosialidemokraattien oli taisteltava ja osoitettava mieltään mitä havainnollisimmin.

Nyt on asia toisin. Ajankohdan erikoispiirteenä ei ole viehättäminen *ensimmäiseen* „parlamenttiin” eikä luottamus Duumaan, vaan *epäluottamus nousuun*.

Esittämällä boikottitunnuksen ennenaikaisesti emme tällaisten ehtojen vallitessa laisinkaan voimista liikettä emmekä tee tehottomiksi tämän liikkeen todellisia haittoja. Eikä siinä kaikki: me voimme siten jopa heikentää agitaatiomme voimaa, sillä boikotti on tunnus, joka liittyy jo selväksi käyneeseen nousuun, mutta koko onnettomuus on nyt siinä, että laajat väestöpiirit eivät luota nousuun, eivät näe sen voimaa.

Ensin pitää huolehtia siitä, että tämän nousun voima tulee todistetuksi *käytännössä*, ja sitten me kyllä ehdimme esittämään tunnuksen, joka välillisesti ilmaisee tuota voimaa. Ja sekin on vielä kysymyksenalaista: tullaanko hyökkäysluontoista vallankumouksellista liikettä varten tarvitsemaan erikoista tunnusta, *joka vetää pois* huomiota... *III Duumasta*. Mahdollisesti ei tarvita. Sitä varten, että voitaisiin sivuuttaa jokin tärkeä, joka todella pystyy vetämään puoleensa kokemattomat ja vielä parlamentteja näkemättömät väkijoukot, on ehkä tarpeen *boikotoida* sitä, mikä pitää sivuuttaa. Mutta sitä varten, että voitaisiin sivuuttaa laitos, joka on aivan kyvytön vetämään puoleensa nykyisiä demokraattisia tai puolidemokraattisia väkijoukkoja, ei tarvitse ehdottomasti julistaa boikottia. Asian ydin ei ole

nyt boikotissa, vaan suoranaisissa ja välittömissä ponnistuksissa, jotka ovat tarpeen sitä varten, että osittainen nousu voitaisiin muuttaa yleiseksi, ammatillinen liike vallankumoukselliseksi, puolustautuminen työnsuluilta hyökkäykseksi taantumusta vastaan.

VII

Teemme yhteenvedon. Boikottitunnuksen on synnyttänyt erikoinen historiallinen kausi. Vuonna 1905 ja vuoden 1906 alussa objektiivinen asiointila asetti taistelevien yhteiskunnallisten voimien ratkaistavaksi kysymyksen tien valinnasta lähikaudeksi: välittömästi vallankumouksellinen tie vai monarkistis-perustuslaillinen käänne. Boikottiagitaation sisältönä oli tällöin pääasiallisesti taistelu perustuslaillisia illuusioita vastaan. Boikotin menestyksen ehtona oli laaja, yleinen, nopea ja voimakas vallankumouksellinen nousu.

Kaikissa näissä suhteissa ei vuoden 1907 syksyyn mennessä muodostunut asiointila lainkaan aiheuta tällaisen tunnuksen tarvetta eikä oikeuta sitä.

Jatkaen arkista työtämme vaaleihin valmistautumiseksi ja etukäteen kieltäytymättä osallistumasta taantumuksellisiin edustuslaitoksiin meidän on suunnattava koko propagandamme ja agitaatiomme siihen, että kansalle tulisi selitetyksi se yhteys, mikä on olemassa joulukuun tappion ja koko sitä seuranneen vapauden heikkenemisen sekä perustuslain häpäisemisen välillä. Meidän on juurrutettava joukkoihin varmaa vakaumusta siitä, että ilman välitöntä joukkotaistelua tuo häpäiseminen tulee kiertämättä jatkuamaan ja voimistumaan.

Kieltäytymättä boikottitunnuksen käyttämisestä nousuaikoina, jolloin saattaa syntyä sellaisen tunnuksen vakava tarve, meidän on nykyisin pyrittävä kaikin voimin siihen, että työväenliikkeen tämä tai tuo nousu voitaisiin suoranaisella ja välittömällä vaikutuksella muuttaa yleiseksi, laajaksi, vallankumoukselliseksi liikkeeksi, joka on yleensä taantumuksen suhteen, sen perustojen suhteen hyökkäävää liikettä.

Kesäkuun 26 pnä 1907
